

GYŐRI NAGY ATTILA

Tavaszcím

Hiába fedted hótakaróval
le puha pázsitjaid,
hiába van álarc
virágzó arcodon.
Ismerlek már,
átlátok a fátylon.
Lassan pergeted az idő
homokszemeit, de türelmem
végtelen tengere
nyugodt.
Ismerlek már.
Nem riaszt el ridegséged,
inkább veled játszom,
s élvezem e
fehérséget.
Nyugvó világodban is
meglátom a szépet,
a fagyban a melegséget.
Hát várok.
Színes ecseteimmel
madarak dalait lefestve,
zöldellő lombok
sűrűjébe merülve,
boldogan, hisz
ismerlek már.
Kacérkodsz.
Én pedig hagyom magam,
elkapom a titokban
szórt sugarakat.
Lakkcipőim már fényesítem
a keringőre,

fejemet a szédülésre.
Jó móka lesz, tudom,
mert ismerlek már,
kedves tavasz.

egyszer minden eljön

mindennapos várakozás
hol rettegés, hol vágyakozás
a jelenben a jövőért
a születendő emlékekért
s néha az unott percek
lassan telnek
olajozatlan kerekeit a
rozsdá marja
pótcselekvésekkel űzött
hosszú órák
mutatóit az idő
vasmarka tartja
– de egyszer minden eljön –

éljük át a pillanatot
ha végre megadatott
ezt akartuk, erre vágytunk
az élménybarlang kitérője
s messze nem oly izgalmas
mint hitted
a képzelet hálójában
minden színesebb
realitás csak a jelen
szilárd talaj
az álmok tengere
sokkal rímesebb
– látod, egyszer minden eljön –

ne legyen csalódás
ha szürkébb a valóság
hisz a festő már készül
utólag minden szépül
csillámport kap
a hétköznap
s az ünnepekre is új
ruha kerül
édes emlékezés
marad hátra
s némi boldogság
legbelül
– egyszer minden eljön –

cseppnyi remény

úszni a messzeségbe
a szabályok határain túl
kitörni a karámból
csak árnyék legyen a múlt
erre vágyom
szétzúzni a falakat
mik gátat emelnek
s beengedni a végtelent
a szabadság a lételem
messze vágyom
az ismeretlen ölelésébe
átfogó karjai közé
óceán tükre alá
hegyek ormai fölé
te is vágyod?
Elérhetőek az álmok
vagy csak cseppnyi remény
e földi létben
élet s halál peremén?